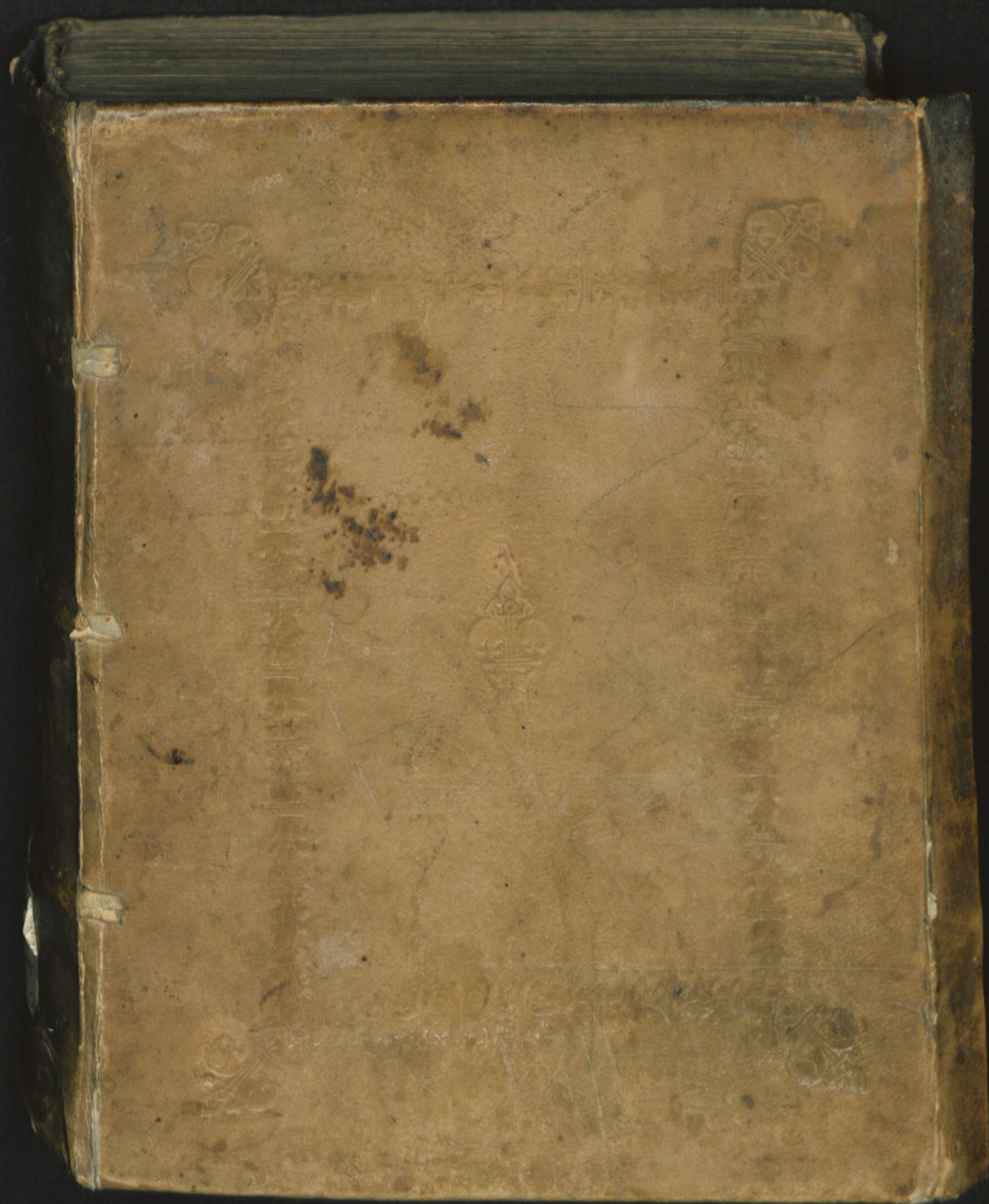

VIII
THRENODIAE

IN LVCTVOSVM

ET PRÆMATURVM SED BEATVM
OBITVM CLARISSIMI ET

Consultissimi Viri D. MICHAELIS STROMERI

I. V. D. & Iudicij provincialis quod est Ienæ

Thuringorum, Advocati solertissimi
& integerrimi.

*Qui die 5. Aprilis pie placideq; decessit, &
ingens sui desiderium maerissimis Parentibus,
uxori, cognatis & amicis omni-
bus reliquit.*

Scriptæ, ut essent honori defuncto &
viventibus solatio.

JENÆ

Ex Officinâ Tobia Steinmanni,

Anno M. D. CIII.

IN LECTVSV

ET FRAGMENTVM SED BEA-
TVM ORITVM CLARISSIMI ET

Confessionis Viri D. MICHAELIS STONARI
I. V. D. & indicij & novitatis quod est Janus
Thuringorum, Adversus solentiam
in & integritatem.

Quod die 7. e. spiritus pie placidus & castus
ingens sui in lectura & in scriptura
fuit, & in scriptura & in lectura
fuit, & in scriptura & in lectura

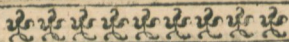
scripserit, ut essent honori defuncto &
vivendi solatio.

JENAE
Ex Officina Tobia Steinmann
Anno M. D. CIII.

 H quid amicorum mihi præstantissime rumpis
 Stamina! non fufis currere longa queror.
 Cui pietas, cui præfca fides, cuiq; integer ævi
 Sanguis, & angufto corpore forma, decus,
 Ac laudandarum præclara peritia rerum
 Debuerant Pyllos adnumerare dies;
 Occidis ah verno quo vident omnia flore,
 Flaccefcens trifti contumularis humo.
 Heu, dignus fueras longæuam ducere vitam,
 Et fero lætos claudere fine dies.
 Te coniux tua chara, fenis te cana parentis
 Tempora perfugium præfidiūq; vocant.
 Fœdere amicitia iuncti te voce requirunt,
 Et lachrymis rorant funera mæfta fuis:
 Nil iuvat, ah fruſtrâ nil proficientia perdunt
 Verba, movent nulla fata fœvera preces.
 Sed quia fatorum curfus, quæ tempora vitæ
 Menſurant, patrio ſolvit amore Deus,
 Indignum terrâ, dignum magis æthere duxit,
 Vt vitæ in cælo ver melioris agas;
 Ergo habuit mortem tua candida vitæ ſecundam;
 Eventus ſequitur candida facta bonus.
 Spiritus ante Deum iam gaudet in æthere, vernat
 Ver ubi perpetuis flore perenne iugis.
 Sic ſuperes cælo felix! Etiam ſua cuiq;
 (Fauſta fiet :) qua te, metæ, ſequemur, erit.
 Script.

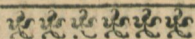
à M. Henrico Holſchero Facult.
 Phil. p. t. Decano.

II.

Vere novo flores cum iam nascuntur in agris,
Humanas moneor, prohi, renovare vices.
Nec mirum: nobis quia pagina sacra recenset,
Florem hominemq. pari condicione premi.
Ille vires primo ramis in Vere tenellis,
In lucem membris mollioribus intrat homo.
Inde rubet, folijs vel candidioribus albet,
Floris & in formâ suave rubentis adest.
Candidior membris hominis luceſcit imago,
Cum vires intonsis prima iuventa genis.
Flos æſtate ſuo media viduatus honore
Decidit, & ſubito deſinit eſſe ſuper.
Ætate in media mortalia corpora vite
Sapius intereunt, & breve tempus habent.
Floſculus innumeris eſt caſibus atq. periclis
Expoſitus, totâ conteriturq. die.
Caſibus eſt hominum ſubiecta miſerrima vita,
Sapius hæc una ſtatq. caditq. die.
Flos & homo inter ſe velut æquiparantur in ortu:
Conveniunt obitu ſic & uterq. ſimul.
Floſculus in prima, aut cum vix enaſcitur, herba,
Falce vel in pleno flore reſectus obit;
Serius aut paulò, quod ſæpe videmus, in anni
Dimidio excuſſis interit ille comis.
Concidit aut primis homo iam generatus in annis,
Dimidium ad vite vel venit uſq. ſue.
Corporis abſumptis vel tandem viribus intrat
Hoc in mortalem nudus ab orbe vitam.
Attamen hoc diſtant, quod cum flos tranſit, eundem
Credibile eſt nulla poſſe reare die.

Corpus

Corpus at humanum semel hac à luce vocatum,
Quod fuit, à gelidà morte resurgit idem.
Flos una mecum FRATER, radice renate,
Et multum patrio semper amate solo,
An citò te nimium immaturà morte peremtum
Deplorem, placidè vel tua fata feram?
Humanam mēditer si mecum in pectore sortem,
Inq, genus nostrum iura tremenda Dei;
Voce tuam vereor dira perstringere mortem,
In sacra ne praeceps numina censor eam,
Namq, hominem statuere neci succumbere: tanquam
Floribus est homini morte perire datum.
Vincula si intuear quèis nos natura ligavit,
Lumina stant tepido fusa liquore mea.
Sic etenim secum, sic fert natura, trahatur
Ne facile à socia res animata domo.
Conqueror hinc igitur, FRATER, te stirpe revulsam
Ab ita continuo, FRATER, & ante diem,
Ante diem nimium chare es mihi FRATER ademptus.
Qui mihi debebas vivere in orbe diu.
Arbor eras patrio iam stemmate grandior orta,
FRATER ego sub qua sorculus almus eram,
Spes aliquando tua mihi erat rata frondis in umbra,
Altius ad iustos usq, venire modos.
Nunc cadis ipse velut decisis ab arbore truncus,
Spes umbra memet deserit atq, tua.
Surculus effeto iam solus adhæreo stirpi,
Quem mihi sancta diu fata tenere velint.
Sed quia disposuit secum divina voluntas,
Ut quoq, ceu reliqui tu morereris homo;
Vocibus ulterius manes Ego tristibus ima
Mole sub hac tumuli haud sollicitabo tuos.

¶ ¶ ¶ ¶ ¶ ¶ ¶ ¶
Mens tua, quò posita est, cælo requiescat in alto,
Mortua sub terris & tua membra cubent,
Donec ad Extremum, quo corpora cuncta resurgunt,
Buccina Indicium quemq; venire monet.

Faciebat FRATER mœstissimus

Iohannes Fridericus Stromerus.

III.

HAc ego conclusa MICHAEL STROMERVS in urna
Oculor, antiquis progeneratus avis.
Ex alijs cumulum laudum cognosce mearum,
Non me, quæ merui cuncta, referre decet.
DOCTOR eram bisidi iuris, Sophiæq; MAGISTER
Antè meum corpus quam tegetur humo.
Purpureum capitis tribuit mihi LIP SIA tegmen,
Atq; mihi rutilum mox BASILAEÆ dedit.
Curia caussarum me fecit summa Patronum,
Tirygetum populus quas agitabat inops.
Quo candore meos protexi & amore clientes,
Iudicij referet docta corona patrum.
Qua pietate fui, quibus & virtutibus auctus,
Qui sacra pertractant, quiq; prophana, roga.
Lenta mihi vitam tabes subtraxit, & ossa
Clausit in hoc tumulto, sic moderante DEO.
Spiritus ætherias abiit transmissus in oras,
Vnde suum repetet quod posuit solium.
Quid, genitor fratresq; mei, mea funera fletis,
Nec mihi nec vobis proderit iste dolor.
Dicite amicorum nimirum qui fata doletis,
Vnquam quem lacryma restituere graves?

Et

Et quamvis gelida de morte redire daretur,
Indè tamen vellem non revocare gradum.
Vita prior curis animam exagavit, & artus
Corporis ærumnis exposuit varijs:
Iam sedet in cælo mens cunctis libera curis,
Corpore & à vacuo iam dolor omnis abest.
Discite Mortales humanos discite casus,
Inq; DEO vera cum pietate mori.

Iohannes Ernestus Ziglerus, avunculo suo
defuncto animo mœstissimo medita.

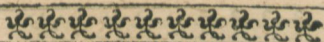
IV.

Non equidem vitæ nobis, sine numine Divûm,
Fata reor cupidâ fila secare manu:
Sed tamen indigna qui te putat esse peremptum
Morte, nihil pietas quod vetet, ille putat:
OSTROMERE tuis toties plorandus amicis
Quot guttis vitæ rorat Aprilis aqua.
Vix mediæ spacium vitæ, mediq; vigoris
Attigeras, cum te mors inopina rapit.
Ac velut impresso florem succidit aratro,
Heu nihil invito posse manere Deo.
Ingenij præstantis eras, cui summa voluptas
Illam viam terra relinquere summus amor.
Te pietas virtusq; tulit super ætheris oras,
Et superos inter fecit habere locum.
Stelligeras Sophia: te mens bona vexit ad arces,
Imposuitq; tuis laurea ferta comis.
Te Iovis ad magni solium Themis aurea sistens,
Mûricis egregium cinxit honore caput.
Te pavidusq; cliens, Te patria tota poposcit
Consilium: Lites solvere doctus eras.

Doctus

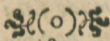
Doctus eras equum duro præferre rigori,
 Et miserae tenues spernere plebis opes.
 Te virtute parens meritisq; verendus & annis
 Invitâ posuit triste cadaver humo.
 Libavitq; piâs lachrymas, patriumq; dolorem
 Sic dedit ille, tuum quod dare munus erat.
 Quid planctus memorem? quibus heu lætissima coniunx
 Quæ tibi tantillo tempore iuncta fuit.
 Iam viduas inter suspiria personat ades,
 Desidet in vacui limine solatori,
 Lugubresq; velut turtur sine fine querelas
 Integrat, in luctus itq; reditq; novos.
 Quid? quod nulla tibi soboles STROMERE, tenello
 Quæ referat blandum suaviter ore patrem,
 Et mæstum soletur avum, lachrymasq; renidens
 Abstergat nivea matris ab ore manu.
 Scilicet indignam, faciunt hæc omnia, mortem
 Vt STROMERE tuam vel bonus esse ferat.
 Interea nostris haud est indigna piælis,
 Pro meritis capimus debita quisq; suis.
 Et quia non puduit diâs rescindere leges:
 Pendere nec pœnas sit grave: nempe mori.
 At tuâ mors placido coram præciosa Tonante
 Nil nisi somnus erit, nil nisi grata quies.
 Et sperata diu variorum pausa malorum,
 Ac velut effracti ianua prima Poli.
 Hic veræ pietatis honos, quæ funere Christi
 Fulta per invictam tendit ad astra fidem.
 Apprênditq; Dei, sed non sine favore, Gnatum
 Crimina qui lavit sanguine nostra suo.
 Qui moriens mortis stimulosq; citasq; sagittas
 Fregit, & infernas dissipavit opes.

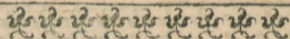
Et

Et stygia eliciens penetrabile virus Echidna
Vicitrici posuit fixa trophæa manu.
Hic unus STROMERE tibi tibi sola voluptas
Vivere dum licuit, dum moreris, erat.
Christus, ais, peccata lubens mea sustulit, idem
In se luctificum transtulit illud onus:
Ac pedibus subiecta suis contrivit, & unâ
Tradidit in certis cuncta ferenda Notis.
Nunc igitur super astra, super sacra limina cæli
Aspectu fruëris liberiore Dei.
Sub pedibusq; vides radiantia sidera, soles
Flammigeram, lunæ noctivagæq; globum,
Et vanas hominum curas, vanosq; labores
Tutus ab excelsi despicias axe poli.
At nos interea per tot discrimina rerum,
Per mare, per terras triste tenemus iter.
Et procul extorres patrijs erramus ab oris,
Vlla nec est dura mors nisi meta via.
Hac superâ STROMERE tibi nos iunget in aulâ,
Læticia reddet participesq; tuæ.
Et veteres sine labe tamen, revocabit amores,
Nec tam lata dies tam procul esse potest.
O nimium felix, quisquis pietate Magistrâ
Vivere condidicit, condidicitq; mori.

M. VVolfgangus Heider
Ethic. & Logic. Profess.

V.

MICHAELVS STROMERVS

PHILOSOPHIAE ET IVRIS VTRIVS-
QUE DOCTOR.

Αναγκαματιοδελς.

SALVS CHRISTO VICTORI; HAUD
QVEO PERIRE: TV, SI MORTIS

MEMOR, SOPHVS.

Cuncta salus Christo Victori, mortis abundè
Commeminisse mea qui dedit atq. sua.
Morte recedendum mihi novi aliquando caduco
Ex mundo: labi pœna eadicta fuit:
Morte sed invicti, gentis quoq. funera nôram
Humana in somni munera versa, Ducis.
Hinc mihi vita fuit mors, mors mihi vitaq. facta est;
Hinc obitâ haud unquam morte perire queo.
Tu, qui busta vides isthæc, si Mortis utriusq.
Es memor, es felix undiq. satq. Sophus.

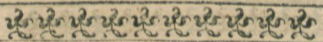
Observantia & *παλαιόφιλος* evexa
à M. Nicol. R hostio Ecclesiæ
Genensis Diacono.

VI.

Olucunda mei lux pectoris, hei mihi quantum
Præsidium vitæ mors inimica rapit:
Dum mihi tam subitò Te non virtutis egentem
Suavibus ex ulnis abstulit atra dies.
Si quis dixisset; vivendo fata mariti
Me superaturam: non ego crediderim.
O utinam non Te, sed Me, charissime Doctor,
Hæc iam funebri pompa tulisset humi:

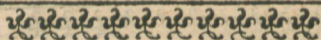
Ab

*Ah animam cordis fervore coacta dedissem,
 Si modo servassent Te pia fata diu.
 Magdala parce tuam sletu quassare iuventam,
 In DOMINVM curas conijce queso tuas.
 Nil iuvat, ut guttis humectes grandibus ora,
 Et trepidâ fœdes pectora mœsta manu.
 Nam semel in patulo cunctis mortalibus orbe
 Est faciendum atra flebile mortis iter.
 Nec vis, nec facies, nec opes, nec docta iuventus
 Sortis ab extremâ conditione vacant.
 Nereâ non facies potuit nec robur Achillem
 Prestantem rigida solvere lege necis.
 Magdala parce tuam sletu quassare iuventam,
 In DOMINVM curas conijce queso tuas.
 Quod superest: Salve eternum, mihi Magdala chara,
 Aeternumq; vale. Cætera fata dabunt.
 M. Immanuel Hasius Aumenfis, Scholæ
 Ienensis Moderator.*

VII.

STROMERV in viridi mors invida sustulit ævo
MICHAELEM & studij divite messe sui:
 Tum quia stemma patris, quò Lipsia nobilis, & quo
 Aurbachium, & tumidis Sala superbit aquis,
 Longævum & crudâ se ludere sœpe senecta,
 Et, cesset, tandem vix sua iura sequi:
 Tum quia non ullo moriturum tempore nôrat,
 Sic docto senium caniciemvè daret.
 Falsa tamen quâvis ratione improvida: Nam qui
 Antea, ut ut vegetus, mortis alumnus erat.
 Nunc immortalis super æthera vivit, & inter
 Illobata alias integritate viget:

*Aeternum moriens post funera nomen in orbe
Et linquens studijs parta trophæa suis.
O felix tali sua tempora sine coronans,
O verè enervis plumbea tela necis.*

M. Mauricius Schroter.

VIII.

Dialogus Vxoris & Mariti morientis.

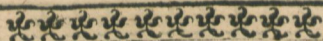
VX. *Ab animæ pars magna meæ curlinquere vitam,
Meg, paras miseram! nimium citò mortis acerbæ
Heu meditaris iter! me, me, servare memento.*

MA. *O ne tristeris thalami dulcissima nostri
Confors, pro libitu si me traducere vitam
Fons vitæ sineret, cani prius ipse parentis
Atq, tuo tumulto feralia munera ferrem,
Quam sugeret mortis tristes mea vitæ sub umbras.
Fata obstant, me fata vocant, pater optimus orbem
Linquere iam possit: Patris est facienda voluntas,
Non lugenda: tuis quare desiste querelis.*

VX. *Me miseram, cui me coniunx dulcissime linqvis?
Iam tibi parta quies: labor. & plenissima luctu
At me vitæ manent. Quis me solabitur orbem
Coniuge dilecto? quis erit tutamen in arctis
Rebus? Si qua mihi de te suscepta fuisset
Ante necem fœboles, si quis Stromerulus ore
Te referens parvus gremio mihi luderet arcto!
Non equidem omnino misera & deserta viderer.*

M. *Vana tuum pectus percellit cura, genasq,
Humectant vana lachrymæ: ne gentibus esto
Assimilis, cura quæ nescia turba paternæ
Supremi patris, Curâ moderabitur equâ*

Hicce

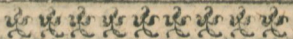
Hicce tuam vitam, nullo te tempore clemens
Deseret: huic fidus toto modo pectore tota:
Quodq; ipsi placuit, placeat tibi, prole careres
Iam voluit, Sobolis defectum mente quietæ
Suffer: fors quondam multa te prole beabit,
Dixit. & æthereas placidè migravit ad arces
Spiritus, & liquit cupientem verba referre
In multo luctu, lachrymosa & voce maritam.
Christe necis vitæq; Deus, da vivere vitam,
Æterna cuius finis sit ianua vitæ.

In clarissimorum & honorandorum pro-
pinquorum benevolentiam F.

M. Iohannes Gottualt
Salvendensis.

IX.

Saxoniæ egregio quod nunc Deus ipse flagello
Corripit, augurio non caret omne suo.
Exijt hinc Princeps, hinc exijt, exivèrè
Reusnerus simulac Consus uterq; solo.
Hos nunc insequitur, mortalia cætera spernens
Excellens iuris Consus in arte, gradu
Non equidem absimili, sed nostras iugiter oras
Tristitia replet, funere funereo.
Ergò quis in plactus miseros non ora resolvat,
Cui non heu tristes excutiat lacrymas.
Scilicet hic finis tandem est & metæ flagelli
Divini, ut careat talibus ora viris.
Impete turbarum quoq; cuncta ferantur anili,
Ac deflorescat iustitia vigor hic.
O Michaël vir clare fori, decus omne parentis
Iam senio pressi, cur ita raptus abis?

Cur adeò tristes tentas inferre querelas,
 Saxonia illustris magna theatra soli.
 Scilicet illa fuit, regeſis, divina voluntas,
 Hoc placitum æternum eſt omnipotentis Heri.
 Quid nobis tandem faciendum quaſo? ſervamus,
 Quodcunq; impoſuit ter quog; ſanctus onus.
 Atq; p̃ys gelidi comitemur viſcera votis,
 Cætera ne lapſu fors graviore ruant.
 Aedes purgemus noſtras quia cælicus hoſpes
 Fortè ſubintrabit: hæc morientis erant.
 Quò fiet, ſacrum cunctorum crimine caſſum
 Ex nobis etiam floreat imperium,
 Reſtaurante Deo, cum molliter oſſa levabit,
 Cælicaq; inſtanter regna ſubire ſinet:
 Quod precor. Interea tu tu Senior reſpira
 A lachrymis, MICHAEL nam modò ſalvus agit.
 Teſtandæ mœſtitix piæ ergò f.

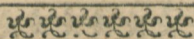
M. Hippolytus Hubmeier

P. L. Cæſ.

X.

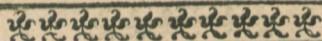
Siccine mortalem nullo discrimine gentem
 Abripis inſidâ, Parca maligna, manu?
 Nondum in ſe redijt revolutis orbibus annus,
 Cum caderet noſtræ prima columna Scholæ.
 Vidimus huic ſimili quog; nuper ſtrage peremptum
 Ordinis urbani non ſine laude virum.
 Pulpita mox audeſ intrare forenſia, & in dæ
 Vt lubet, arbitrio tollere quemq; tuo.
 Falce MICHAELEM ſecuiſti namq; STROMERVm,
 DOCTOREM biſidi iuris in arte gravem.

Ante

Ante dies etiam rapuisti; ferre petenti
Consilio & rebus qui potuisset opem.
Parcite Parcarum, genus implacabile, turba,
Parcite sic nostrum dilacerare genus.
Millia quot vobis in terris corpora subsunt,
Pondera quæ tantum sunt inimica soli.
Cur non, ultrices, mox pollice carpitis illa,
Atq; datis reliquis hic superesse diu?
Quamquam ego lamiferas ulli vix credo puellas
Arbitrio vitam demere posse suam.
Est alius metas homini qui ponit & aufert,
Scilicet ætherea qui sedet arce Deus.
Hic illi tribuit vitæ spiracula, rursus
Idem corporibus detrahit illa Deus.
Luce nec hac ipsa casu rapiuntur inani
Cælituum quorum spiritus astra petit.
Pœnam etenim terris Deus immissurus acerbam,
Quos amat antè diem præripuisse solet.
Sic quoq; te cælo præmissum credimus, orbis
Lumina conspicerent ne tua damna mali.
En iam civilis discordia gliscit, & astra
Heu nimium nobis nuncia dira ferunt.
Vix aberit nostros quin pœna gravissima fines
Verberet, impediant ni pia vota senum.
Annè igitur lachrymis, te tali funere raptum,
An potius lato prosequar ore meo?
Metam, quam, Dominus vitæ, præfixit, ademit,
Te eripuit curis innumerisq; malis.
Intulit æthereis animam quia sedibus æquus
Arbiter, implendo quæ pia fata decent.
Exuvias autem nobis sub sidere liquit,
More quibus solito solvimus exequias.

Ergo

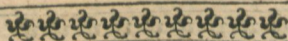
Ergò tuum gelidâ corpus requiescat in urnâ,
 Caelestes teneat mens requieta domos,
 Doneo ad extremam finiti temporis horam
 Pristina suscipiat pristina membra solo.
 Interea meritos ad busta feremus honores
 Hac tua, ceu pietas, ceu iubet ipse Deus.

Faciebat Salomon Cruselius.

XI.

HOc quoq; restabat serâ veniente senectâ
 Cladibus ut Fortis obruerêris Hera;
 Vt MAGNAE MATRI, tabenti languida morbo,
 Spectares Natum reddere membra tuum.
 Quam varijs homines vexamur in orbe periclis!
 Vita quid? est crebris cymbula quassa Notis.
 Cum rabiem credis tumida procul esse procella,
 Cum flabrum venti molle favere; iaces.
 Vix animam servare queas bene cantus in undis.
 Portum quæris? cho? Sistito; portus abest.
 Sospes ut evites pelagi fluctusq; minasq;,
 Num minus affligit te truculenta Phalanx?
 Illa Phalanx (sileo Sathanam, sileoq; Tyrannos,
 Sanguine progenitos commaculare manûs)
 Nequiter invadens Corpus, Natura repugnax,
 Lubricitas fidei perniciofa tue.
 Anceps Spes, mentis Versura, suimet inanis
 Ardor, Amicitia nobilis acre gelu.
 Pigrities propria, latitans in corde, salutis,
 Cultio vanorum prodigiosa Deum.
 Quis non ingeminet gemitus? quis vocibus astra
 Non seriat? quis non proluat imbre genas?

Mecum

Mecum magne, precor, mecum STROMERE gemisce,

Iam tua res agitur, res tua meq. movet.

Me'ne movet solum? non cuncti nempe moventur,

Quis non est, circa pectoris ima chalybs.

Quam tua vita fuit multis obnoxia curis,

Vt video, cur etiam neq. finis adest.

Natus ab It, proh! Natus ab It, radiosa Themistis

Lux, Aganippæ strenuus haustor aquæ.

Sanari nequyt tabes funestior ullâ

Arte, Machaonia nil valûere manûs.

Nil valûere preces, nil dulcia verba Maritæ,

Turbantis manibus nocte dieq. comas.

Edita felici soboles huic si qua fuisset

Omine, terrificum funeris ante diem:

Desineret citius lacrimis urgere sepulcrum,

Nunc spes subsidij vix manet ulla super.

Haud secus arescit viridantibus arbor in hortis,

Quæ specimen fructus non geniale dedit.

Heu dolor! heu! Sed tam validè cur membra fatigo

Planctibus? incassum cur mea verba sero?

Quem semel imposuit tristi vespillo feretro.

Insodiens gelido corpus inane solo:

Non (licet exoptes) superas evadit ad auras.

Firmant umbrosos lurida claustra rogos.

Ergo querelarum remove patientior æstus,

Vertitur in cinerem quod fuit ante cinis.

Quippe viatoris nos instar in orbe vagamur,

Sueti longinquæ tadia ferre via.

Is contra pluvias ceu se, ventosq. tuctur,

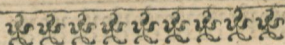
Sic nos vitæ flebile sortis onus,

Si fieri poterit. Si non, toleremus oportet,

Cum superis siquidem belligerare nefas.

C

Accipien-

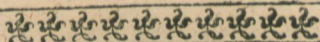
Accipienda manent sincero premia cordi,
Quis dubitet Natum premia ferre tuum?
Sape bonum raptat, longe meliora petenti
Ut duit, eximia pro bonitate, DEVS.
Mecum magne precor, mecum STROMERE quiesce.
Rava quiescenti damna nocere solent.
Sic animi dotes MICHAELIS faustiter aquet
IOHANNES, cui PAX nomen amica dedit,
Olim torq. suis accedere sentiat annis,
Debita quod Fratri lustra suere pio.
Non aliena volo. Tu qui ratione gubernas
Perpetua mundum, Fac rata vota sient.
Debita sympathie causa
Scrib.

Theod. Sitzman
Thuringus.

XII.

Sic, qui labellis purpureis nitet,
Pleno vigoris tempore flosculus
Decerpitur, longo labore
Natus & altus & educatus.
Sic plena messis luxurians agro
Factis aristis, falciferâ manu
Abscinditur, totius anni
Nata, vocata, rigata, labore.
Eheu miselli! Mille laboribus
Frangit iuventam cultor Apollinis,
Nec ferians tractu dierum,
Nec renuens oleo immoriri;

Tandem

Tandem receptus Pieridum iugis,
Sperans laborum debita premia,

In flore pleno, messe in ipsa

Decidit, occidit & recedit.

Ah, ne verendam canitie SENEM

Testem STROMERVUM adducere possum,

Qui fata NATI messe in ipsa

Fata nimis properata luget.

STROMERE, multis inclute laudibus

Illustre sidus Iuridica Scholæ,

Nil obtigit NATO malorum,

Vivit adhuc, fruiturq. cælo.

Premissus ipse est: non obit, aſt abit:

Cedunt piorum funera ſœnori:

Præcedit, haudquaquam recedit,

Mortuus is minimè eſt, ſed ortus,

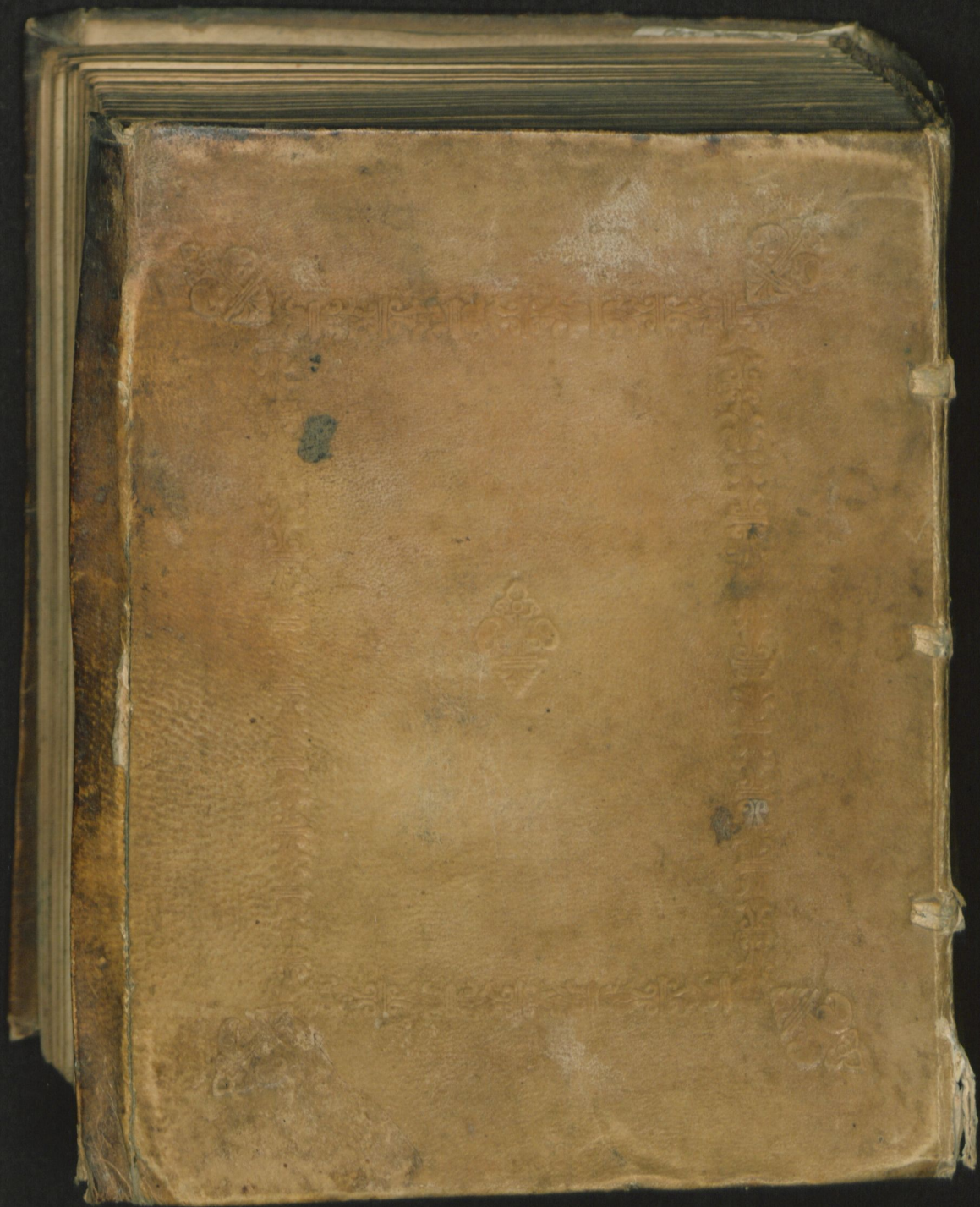
Observantia ergò deproperabat

Iohannes Gerhardt

Quedlinburgensis.

F I N I S.

THRENODIA
IN LVCTV
ET PRÆMATVRVM
TVM OBITVM CLA

Consultissimi Viri D. Mich

I. V. D. & Iudicij provincial

Thuringorum, Advoc

mi & integerrim

*Qui die 5. Aprilis pie pla
ingens sui desiderium maxiss
uxori, cognatis & am
bus reliquit.*

Scriptæ, ut essent hono
viventibus sola

JEN A

Ex Officinâ Tobia St

Anno M. D. C

